

*Երևանի պետական համալսարան, հայ բանասիրության ֆակուլտետ,
գրականության տեսության և գրաքննադատության ամբիոն,
բանասիրական գիտությունների թեկնածու, դոցենտ*

ՄԻՍԱՔ ՄԵԾԱՐԵՆՑԻ «ԱՐՁԱԿ ԷՋԵՐԸ». ԲԱՆԱՍՏԵՂԾՈՒԹՅՈՒՆԻՑ ԱՐՁԱԿ

Միսաք Մեծարենցը արևմտահայ ինքնատիպ բանաստեղծներից մեկն է, որի գրական ժառանգությունը առ այսօր հիացնում է ընթերցողին իր գեղարվեստական պատկերի արտահայտչականությամբ, քնարական հերոսի նրբագեղությամբ և բնության ու կյանքի նկատմամբ բացառիկ սիրով: Հոգվածում դիտարկվում են բանաստեղծի «արձակ էջերի» կառուցվածքային, կոմպոզիցիոն-ժանրային առանձնահատկությունները, վեր են հանվում արձակի և չափածոյի այն միտումները, որոնք հնարավորություն են ընձեռում եզրակացնելու, որ բանաստեղծ Մեծարենցը դրսևորում է որոշակի հակումներ արձակի նկատմամբ, որոնք յուրահատկություն են հաղորդում նրա բանաստեղծական ստեղծագործություններին և ենթադրել են տալիս, որ հետագայում Մեծարենցը կարող էր անցնել արձակով ստեղծագործելուն:

Հանգուցային բառեր և արտահայտություններ՝ արձակ և չափածո, ռիթմ, տաղաչափություն, արևմտահայ բանաստեղծություն, ժանր:

Մ. Մեծարենցի գրական ժառանգությունն ուսումնասիրելիս բախվում ես մի ուշագրավ երևույթի. լինելով բացարձակապես բանաստեղծ՝ հեղինակի որոշ ստեղծագործություններ մտածել են տալիս, որ աշխարհի՝ մեծարենցյան գեղարվեստական մատուցումը երբեմն դրսևորում է արձակ կառույցին բնորոշ ինչ-ինչ հատկանիշներ, որոնք կարող

է և հետագայում ձևավորվելն որպես յուրահատուկ պատմողականության օրինակներ: Այս երևույթի վկայությունն են թվով սահմանափակ, բայց թեմատիկայով և գեղարվեստականությամբ արտակարգ վառ ու հմայիչ «Արձակ էջերը»: Այս խորագրի տակ ամփոփված են թվով ինը ստեղծագործություն՝ «Ցայգային», «Հատվածիկներ», «Տկճորին երգը», «Առտուն», «Մեծ մայրիկը», «Որթին տերևը», «Ջրին ծառը», «Ձեռքերը», «Աշներգ», (էջ 207–237) որոնք, բացառությամբ «Մեծ մայրիկի», արձակ են այնքանով, որ, կարելի է ասել, չափածոյատիպ չեն գրված: Սրանք, իրավամբ, կարելի է կոչել «արձակ բանաստեղծություններ», քանի որ թե՛ թեմաների մատուցման ձևով, թե՛ պատկերավորման միջոցներով և թե՛ իրենց ծավալով ավելի հակվում են դեպի քնարական – չափածոն, քան արձակը: Մեծարենցը ինքը երբեմն իր՝ չափածո գրվածք վեր է ածել արձակի, երբեմն էլ՝ արձակը՝ չափածոյի: Մեզ են հասել այս երևույթն ապացուցող երկու օրինակ՝ «Մեռելոց» բանաստեղծությունը, որը բանաստեղծը չափածո հրատարակելուց հետո վեր է ածել արձակի և արձակ տարբերակով էլ է այն լույս ընծայվել, ապա և «Հոսվը» արձակ բանաստեղծությունը, որը հետագայում հեղինակը դարձրել է չա-

1 Բոլոր մեջբերումները Մ. Մեծարենց, Երկերի ժողովածու, Երևան, 1956թ. գրքից (տեքստում կնշվեն միայն էջերը):

փածո¹:

Այս առումով նաև հարկ է նշել, որ Մ. Մեծարենցի պարագայում շատ հաճախ նույնիսկ դժվար է կողմնորոշվել, թե նրա այս կամ այն արձակ բանաստեղծությունն է ավելի ռիթմիկ, հանգավորված, գրված չափածոյի բոլոր կանոններով, թե չափածո ստեղծագործություններից ոմանք: Օրինակները բազում են, դիցուք՝ «Առտուն» արձակ և «Տեսիլ» չափածո բանաստեղծությունները:

«Առտուն» արձակ բանաստեղծությունից հատված.

Ինչպես բարի քույր մը, գորովազեղ առփուն, իր խունկ ձեռքերով ամենն ալ գզվեց, գզվեց ամենն ալ ցավիս ծաղիկներուն, որոնց բաժակները բարձրացան, բարձրացան՝ անոր նայվածքին լույսովը թրջվելու (էջ 214):

«Տեսիլ» բանաստեղծությունից.

Երբեմն ամպոյր երկինք մը՝ շուր կը պարզվի,

ու լեղակի լիճ մը կ'ըլլա՝

հոգոյս շլացիկ ծովուն դիմաց (էջ 142) և այլն:

Եթե «Առտուն» արձակ բանաստեղծությունը մեկ-երկու աննշան փոփոխությունների ենթարկենք, տողատենք և տողերի՝ ազատ ոտանավորին բնորոշ արտասանական ինքնուրույնությունը շեշտենք, այն կդառնա կատարյալ ազատ ոտանավորի օրինակ, ինչպես, «Տեսիլն» է:

Ի վերջո, այս օրինակները ի՞նչ ընդհանրացման են հանգեցնում. այն, որ բանաստեղծ Մ. Մեծարենցի քնարականությունը բուռն է, հախտոն, որ նրա արձակն ու չափածոն հաճախ տարբերակելն իսկ դժվար է, ուստի ընդգծված և անվերապահ սահմանագիծ քաշել նրա բանաստեղծությունների և «արձակ էջերի» միջև անհնար է: Ընդ որում, այս առանձնահատկությունը ի

հայտ է գալիս բանաստեղծի երկերի ոչ միայն կառուցվածքային-կոմպոզիցիոն և ոճական առումով, այլև թեմատիկայի ընտրության մեջ, ստեղծագործությունների լեզվական պատկերավորման միջոցների կիրառման տիրույթներում:

Ընդհանրությունների վերոնշյալ թվարկումը զանց չի առնում նաև այն պարագան, որ Մեծարենցի արձակ երկերը իրենց ամբողջության մեջ դրսևորում են ներքին՝ բավականին ուշագրավ առանձնահատկություն և ինքնատիպություն, որ եզակիորեն յուրահատուկ է և իրավունք է տալիս կանխանշելու հեղինակի ստեղծագործական ուղու հետագա միտումները, որոնք, դժբախտաբար, չիրականացան ձակատագրական անկասելի պատճառների հետևանքով: Խոսքը հետագայում նորավեպի ժանրով ստեղծագործելու ներուժի մասին է, որ դրսևորվում է բանաստեղծի թողած գրական ժառանգության մեջ:

«Արձակ էջեր»-ում էլ, ինչպես և իր չափածո ստեղծագործություններում, բանաստեղծին հուզում են բնությունը, գիշերը, առավոտն ու աշունը, գյուղը, իր *տառապանքի երգած երգը փրփումության, հիշատակներու փոշին՝ հոգիին մեջ, իրիկնայույսին ծիրանի ծովը, մշուշի խոպոպները, երագի անուշ ծաղիկները*, և այս ամենով ինքը իսկապես դառնում է *տիեզերական հարաբերականության մը լարը*, որ *փրփում է գոյություններու....թրթռումներովը...*

«Արձակ էջերը», ժանրաստեղծիչ կառույցների առանձնահատուկ դրսևորումների համաձայն, կարելի է որոշ ենթատեսակների բաժանել.

1. ստեղծագործություններ, որոնցում բացարձակապես բացակայում է գործողությունը, իշխողը հիմնականում պատկեր-գզացմունքն է ու բնության տեսարանների նկարագրությունը. դրանք են «Ցայգային», «Հատվածիկներ», «Առտուն», «Ձեռքերը», «Աշներգ» արձակ բանաստեղծությունները,

2. ստեղծագործություններ, որոն-

1 Հմմտ. էջեր 97 և 348՝ «Մեռելոց», և էջեր 115 և 348՝ «Հովը»:

ցում թեպետ շատ սեղմ, բայց կա գործողության որոշակի ընթացք, ավելի նկատելի են արձակի տարրերը. խոսքի բանաստեղծական ռիթմը տեղի է տալիս արձակին, բացի քնարական հերոսից կան նաև այլ՝ կոնկրետ կերպարներ: Դրանք են «Տկճորին երգը», «Որթին տերևը», «Ջրին ծառը»,

3. ստեղծագործություն, որն իր հատկանիշներով համապատասխանում է նորավեպ լինելու սկզբունքներին՝ «Մեծ մայրիկը»:

Մեծարենցը վարպետորեն միաձուլում է երևույթները, մարդուն, նրա մտածումներն ու խոհերը, դաշտն ու անտառը և այս ամենը ի մի բերում որպես Բնություն. Բնություն՝ գլխատառով... Բանաստեղծը փախչել է ուզում ինքն էլ չգիտի ինչից՝ իր ցավատանջ հոգու՛ց, *ուր փառապանքը լոկ երգեց երգը անձանոթ ու խորին ցրտմության՝ որ իր էության մեջ կ'ապրի...* Հորդառատ ծուխ է ձգվում նրա տենչանքի խորտակող բոցից... Մահերգը մշուշի միջից հայտնում է նրան *ծաղկափի աղջկա* մահը, որ իր անգոյությունն է ապրում հիմա... Մինչդեռ բանաստեղծին թվում էր, թե զգացմունքի ուժգնության հանդեպ մահը անգոր կգտնվի... Մահը ճշում է նրա հոգին, մահական վանկերը սառը հանդարտությամբ նվազի նման թմրեցնում են նրան... Ճշող է մթնոլորտը, միապաղաղությունը ծանրանում է.... և հանկարծ.

...Բայց չի լռեր երբեք աղաղակը հոգվոյս՝ որ դեպի կյանք կը վազե, խանդավառ ու բաղձալից.... (էջ 209-210):

Ահա Մեծարենցի լավատեսությունը, կյանքի նկատմամբ նրա ունեցած սերը, ապրելու տենչի մեծությունը: Դեպի կյանք վազելը զգացմունքի մակերեսայնություն չէ, որ կարող է թվալ առաջին հայացքից. ողբերգական պահին, երբ իդձերիդ էակն է մահացել, դու կյանք ես տենչում... Կյանքի այս սերը տառապանքի խորությունից է գալիս, տանջանքի մեծությունից, ու սրա-

նով է այս ձգտումը, ապրելու, կյանքին վերադառնալու ձգտումը գեղեցիկ ու ցանկալի...

Բնությունն իսկապես երգում է Մեծարենցի գրչի տակ, պատկերներն այնքան դիպուկ են, անթերի ընտրված, որ ընթերցողը կարդալիս իր ամբողջ էությանմբ զգում է բանաստեղծի ասածը, զգում է առարկայորեն, շոշափելի... Նույնը և «Աշներգ» - ում (էջ 232):

Հարկ է նշել, որ «Աշներգ» - ում և հատկապես «Ձեռքերը» - ում այլաբանական միտումները և շեշտադրումները շատանում են: Այլաբանական այս տարրերի առկայությունն էր նաև, որ ոմանք Մեծարենցին անվանեցին «խորհրդապաշտ», և որոնց դեմ բանաստեղծը հանդես եկավ հողվածով՝ «Քննադատությունը» (էջ 282-290), որտեղ էլ վեր հանեց և մեկնաբանեց իր բնապաշտական տրամադրություններն ու նախասիրությունները: Անշուշտ, իրավացի էր բանաստեղծը. այլաբանական պատկերներ, արտահայտչականություն ստեղծելը դեռևս խորհրդապաշտ լինել չի նշանակում: Այլաբանություններին նա դիմում է մի փոքր ավելի *միափիք*, ինչպես ինքն է ասում, վերացական տրամադրություն ստեղծելու համար: Մեծարենցի խորհրդանիշների *առողջ ու բեղմնավոր* լինելը ավելի ընդգծված է երևան գալիս նրա «Տկճորին երգը», «Որթին տերևը», «Ջրին ծառը» արձակ բանաստեղծություններում: Սրանք կարելի է ձոն, ցնծություն, տոն անվանել՝ նվիրված հայրենի գյուղին, մշակներին, բնությանը... Բանաստեղծը, որն իր՝ արոտների շունչով լեցուն, հնձված արտերի ու հերկված հողերի բույրով արբեցած երգը անհամար թրթռումներով լցրել է իրիկնալույսի ծիրանի ծովի մեջ կղզիացած արտասվող ուռենիների շուքի տակ, հանգստի է կանչում *խոնջացած, ձերմակ լաթերով դաշփի մշակներին*. բավական է, որքան նրանք հերկեցին, որքան հակված մնացին հողին, պետք է տուն դառնալ արդեն նրանց

մոտ, որ *ձեռքերնին ճակտին քիվ արած կարոտով կսպասեն*։ Բանաստեղծն էլ է սպասում մշակներին՝ իր երգը խառնած ծիծեռնակների արբեցնող ձայների անծանոթ նվագին... Պիտի վերադառնան մշակները ու երգի, նվագի, տանը իրենց գրկաբաց սպասողների ամոքանքի հետ պիտի խաղաղվեն, պիտի հավվեն ու ձուլվեն բնությանն ու գիշերին՝ մինչև ցայգերգ... Ահա այն գլխատառով «Մերը», որով ներծծված էր ինքը՝ Մեծարենցը, և որը այսպիսի ձևակերպումներով, այսքան ըմբռնումով և ոգևորությամբ է ներկայացնում, այնպես է մատուցում, որ ապրեցնում է ընթերցողին, ազնիվ ու անկաշառ զգացումներով լցնում նրա հոգին...

Ա. Հարությունյանին ուղղված մի նամակում Մեծարենցը գրում է, որ իր մտահոգությունը իսկատիպ գրականություն ստեղծելն է, և այդ պատճառով ինքը անհրաժեշտություն է զգում *հողին ու ջուրին ու քարին հեպ սպրելու*։ Բնության հետ լինելու, բնության հետ ապրելու, բնությամբ շնչելու և այն գեղարվեստորեն մատուցելու ինքնատիպ կողմնորոշումն էր, որ հասցրեց բանաստեղծին *իսկապիպ գրականություն* ստեղծելու աստիճանին։ «Տկձորին երգի» նման բնութենապաշտ հրճվանք է պոռթկում և «Որթին տերևը» ստեղծագործության մեջ։ Այստեղ էլ մի իրիկնավերջ, որ ինքն իսկ արքած է խաղողով ու գինիով, իր ձայնիկը պահի գեղեցկությունից հաճախ մոռանում է շարժումի գաղափարը, ամեն ինչ իր սքանչացումի մեջ է արձանացած, և ամբողջ հեռատանը՝ ընդարձակ ու անվերջ այգիներով, այգիներով, այգիներով է լեցուն... Ողջ գետինը, օդը, երկինքը պատված են որթի խնկագույն տերևներով. նրանք ամենուր են՝ նուրբ, շրջապատված մութ երիզով, քնքուշ երակիկներով, մեղրամոմի պես քնքուշ, լուսաշող, մեծ ու փոքր, հեռու ու մոտիկ, թաքուն ու հսկայական, տարածուն... և կանչում է բանաստեղծին, հմայում, դյուրում...

Անէացել է արդեն ինքը, բարձրանում է որթի տերևով դեպի վեր, դեպի կոթունը, հասնում է արդեն կոթունին, անցնելու է կոթունն էլ ու պիտի սուզվի դալարի մեջ, և հանկարծ ձայն. ողջունում է իրեն մեկն իրենց գյուղից. կոթունը դառնում է գյուղամիջյան ճամփան, մոմագույն երակիկները փողոցներն են գյուղի, ինքը՝ տերևը, իր գյուղն է դարձել... Եվ բանաստեղծը շարունակում է ցնծալ։

Վախ, տեսիլքը փախեր է, բայց իրականությունը հոն է. իմ մշկենի, ծաղիկ ու ծափ գյուղս հո՛ն է։ Երագը գնաց, բայց խանդաղապրանքը դեռ կը մնա... (էջ 221-223)

Ինչպես վերևում նշվեց, այս երկու ստեղծագործություններում, հատկապես «Ջրին ծառ»-ում արձակ բանաստեղծության կառուցվածքային ինքնատիպությունների հետ երևան է գալիս ևս մեկ հատկանիշ. բացի քնարական հերոսից՝ այստեղ հանդես են գալիս նաև այլ, թեկուզ ակնարկով նշված կերպարներ («Որթին տերև»-ում, օրինակ, բանաստեղծին ողջունողը)։ «Ջրին ծառը»-ում այս երևույթը ավելի նկատելի է դառնում։ Հեղինակի պատմությունն այստեղ այն մասին է, թե ինչպես իրենց գյուղի հախտոն, անզուսպ գետը հարձակվում է իր ափերի վրա, կլանում է, ինչ որ պատահի, մի անգամ նույնիսկ երկու մանուկի էլ անխղճորեն հափշտակեց և իր ծոցը տարավ, ու հիմա ամենախսաղաղ թվացող տեղում *մի՛* ի նման վեր է խոյանում գետը կիսող մի ծառ։ Հեղեղումներից հետո այդտեղ, ծառի զգուշացումը հաշվի չառնելով, երկու հոգի ցանկացան լողալ, բայց գետի խորքի նենգ ջրապտույտը նրանց կուլ տվեց... Հիմա բազուկները դուրս կարկառած ծառի լեզուն հասկանում են, ու ջրի պտույտը էլ ոչ մեկին խաբել չի կարող... Նախ այն երկու մանուկը, հետո լողալ ցանկացողները, անգամ ծառի ու գետի շնչավորումը, գործողությունների որոշակի դրվագների սյուժետավո-

րումը երկը հակում է դեպի արձակ և ինչ-որ նովելային երանգ է հաղորդում նրան. հատկապես եթե փաստենք նաև անսպասելի, անակնկալ ավարտի առկայությունն էլ, որ կա այս գործերում:

Նովելի այս հատկանիշները ավելի ընդգծված ի հայտ են գալիս «Մեծ մայրիկը» – ում: Այս ստեղծագործությունը արդեն նովելի տիպիկ օրինակ է. մեծ մայրիկին գրկել են աղջկա մահից հետո տեսնվել իր թոռնուհու հետ, ինքն աշխարհում միայն նրան ունի, նրանով է ապրում: Ու հիմա մի բարի հարևանուհի համաձայնվել է թույլ տալ տեսնել թոռնուհուն իրենց պատուհանից, երբ նա կգրուցի իր աղջկա հետ: Հուզված է մեծ մայրիկը, կարոտը, խանդադատանքը զսպել չի լինում, ու ի վերջո մեկնում է Իսկյուտար... Եվ տեսնում է թոռնուհուն... Օ՛, որքա՛ն սիրում է ինքը իր Արփիներին՝ իր միակին... Եվ հանկարծ... *մեծ մայրիկը մեռեր էր...*:

Այս ստեղծագործությունն արդեն արձակ բանաստեղծություն չէ, այն նովել է՝ իր բոլոր առանձնահատկություններով: Ճիշտ է, շարադրանքը շատ բանաստեղծական է, հուզիչ, բայց արձակ երկ է: Եթե նկատի առնենք, որ «Մեծ մայրիկը» գրված է ուշ շրջանում (1907–ին է հրատարակվել), և նովելային հատկանիշներ դրսևորվում են նաև բանաստեղծի այլ երկերում, կարելի է թույլ տալ ենթադրել, որ հավանական է, իր ստեղծագործական կյանքի հետագա շրջանում (եթե անբուժելի հիվանդությունը իրենը չաներ) բանաստեղծ Մ. Մեծարենցը հանդես գար և «մաքուր» արձակով, օրինակ՝ նովելներով: Նովելային այս ժանրային հատկանիշները, որ առկա են նրա արձակում, կարելի է համարել մեծարենցյան ստեղծագործությունների ինքնատիպություններից մեկը:

Մ. Մեծարենցի արձակ երկերի մյուս առանձնահատկությունն էլ նրանց լեզվական պատկերավորությունն է. որքան էլ արձակ, սրանք գերհագեցած

են համեմատություններով, այլաբերություններով, մակդիրներով, բառական կրկնություններով, որոնցով հենց բանաստեղծի արձակը ձեռք է բերում ընդգծված քնարականություն: Փոխաբերություններ և այլաբանություններ առանձնացնելը գործնականում դժվար է, քանի որ բոլոր ստեղծագործություններն էլ գրված են միայն այսպես.

...ծիծեռնակները՝ իրենք ալ թանձրացած մարմնական սպվերներ՝ խուսափական լույսերուն հեյր գրկված կը պարեն իրենց իրիկնային պարը... և այսպես բոլոր արձակ էջերում, բոլոր պատկերներում: Նույնն է նաև բառընտրությունն ու բառօգտագործումը՝ երագի անուշ ծաղիկներ, մեղրիկ նայվածք, դողահար հով, հիշարականերու փոշի, մշուշի խույույներ... և այսպես շարունակ:

Մի առիթով նա ասում է, որ բառերը միշտ էլ նույնն են եղել, բանաստեղծն է, որ պիտի կարողանա նրանց շունչ ու հոգի տալ, և հենց այդպես էլ վարվում է ինքը: «Տկճորին երգ»-ում՝ «*...Իմ երգս՝ իդձի մը, արցունքի մը պես պարզ ու վճիւր... կը թռչի սարերն ի վեր, կապույտն ի վեր...*», «Մեծ մայրիկը»-ում՝ «*...Տարափր... չարաձձի ձեռքի մը նման գգվական ծեծիկներ կուտար ապակիներու երեսին...*», «Որթին տերևը»-ում՝ «*... գյուղակները մանուկներու պես նսրեր են բլրակներու ծունկին, հովիւրներուն գոգը, կամ գետին քղանցքին մոյր...*»:

Հաճախակի կիրառվող կառույց է այս շարքում բառային կամ բառակապակցական կրկնակը: «Տկճորին երգ»-ում *սհավասիկ իմ երգս* և *ուռենիներու շուքին քակ* արտահայտությունները, «Առտուն»-ում՝ *ինչպես բարի քույր մը, սպիտակ առքուն, կամ ցանկալի առքուն*, կամ *գորովազեղ առքուն*, և բոլոր ստեղծագործություններում՝ նույն սկզբունքի կիրառությունը:

Ի մի բերելով վերլուծությունները՝ կարելի է ընդհանրացնել, որ.

ա. Մ. Մեծարենցի «Արձակ էջեր» իրենց բանաստեղծականությամբ,

ինքնատիպ և պատկերավոր մտածողությամբ, գեղարվեստական ձևերի կատարելությամբ արձակ բանաստեղծության եզակի նմուշներ են հայ գրականության մեջ,

բ. «Արձակ էջերը» Մ. Մեծարենցի ստեղծագործության մեջ էլ իրենց ուրույն և կարևոր տեղն ունեն և արժանի են նույնպիսի գնահատության, ինչպես գնահատված է բանաստեղծի չափա-

ծոն,

գ. իրենց անթերի քնարականության հետ նրանց հատկանշական են և բարձրարժեք արձակի առանձնահատուկ գծեր, որոնք, ցավալիորեն, իրենց զարգացումը չկարողացան ունենալ:

Հոդվածի ներկայացման տարեթիվը՝
21.03.2015

ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

1. Մ. Մեծարենց, Երկերի լիակատար ժողովածու, Եր. 1981:
2. Մ. Մեծարենց, Երկերի ժողովածու, Եր., 1956:
3. Էդ. Ջրբաշյան, Գրականագիտության ներածություն, Եր. 2011:
4. Ю. Лотман, Анализ поэтического текста, Л., 1972:
5. В. Хализев, Теория литературы, М., 2009:
6. Краткая литературная энциклопедия. т.4. М., 1967:

“СТРАНИЦЫ В ПРОЗЕ” М. МЕЦАРЕНЦА: ОТ ПОЭЗИИ К ПРОЗЕ

АСТХИК БЕКМЕЗЯН

Ереванский государственный университет, филологический факультет, кафедра теории литературы и критики, кандидат филологических наук, доцент

М. Мецаренц один из самобытных заподно-армянских поэтов, литературное наследие которого восхищает читателя выразительностью художественного образа, изысканностью литературного героя, исключительной любовью к природе, жизни. В статье рассматриваются структурные, композиционно – жанровые особенности <Страницы в прозе> поэта, в которых выявляются тенденции особенностей прозы и дают право на вывод, что у поэта Мецаренца намечалась склонность к прозе, что придает своеобразную фактуру стихотворным произведениям поэта.

Дата представления статьи: 21.03.2015.

“PAGES IN PROSE” BY M. METSARENTS: FROM POETRY TO PROZE

ASTGHİK BEKMEZIAN

*Yerevan State University,
Chair of Theory of Literature and Literary Criticism,
Candidate of Philology, Associate Professor*

M. Metsarents one of the distinctive Western-Armenian poets, whose literary heritage delights the reader by the expressiveness of the artistic image, exquisite literary hero, the exceptional love of nature and life.

The article deals with structural, compositional – genre features of «Pages in prose» of the poet, in which trend characteristics of prose are identified and give the right to conclude that M. Metsarents the poet tended to be prosaic, which gives a peculiar texture to poetic works of the poet.

Article submission date: 21.03.2015